

Άρειος Πάγος 783/2013

Οικόσιτοι Οικιακοί μισθωτοί. Η εργασιακή τους σχέση δεν διέπεται από τις ειδικές διατάξεις για το χρόνο εργασίας των μισθωτών, για εργασία κατά τις Κυριακές, αργίες, ημέρες αναπαύσεως, υπερεργασία και υπερωριακή εργασία και επιπλέον δεν ισχύουν γι' αυτούς τα κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων των εκάστοτε ΕΓΣΣΕ, αλλά ο μισθός τους ρυθμίζεται με συμφωνία και σε περίπτωση που δεν συμφωνήθηκε, οφείλεται ο συνηθισμένος μισθός.

ΑΠ 783/2013

Περίληψη

Οικιακοί μισθωτοί είναι εκείνοι που με βάση σύμβαση εξαρτημένης εργασίας παρέχουν στον εργοδότη τους υπηρεσίες που αφορούν κατά κύριο λόγο στις οικιακές του ανάγκες αλλά και στην προσωπική του περιποίηση, ιδίως όταν ο ίδιος αδυνατεί, λόγω ηλικίας ή ασθένειας, να επιμεληθεί του εαυτού του.

Όταν οι εργαζόμενοι αυτοί διαμένουν και διατρέφονται στην οικία του εργοδότη, χαρακτηρίζονται ως οικόσιτοι οικιακοί μισθωτοί.

Λόγω δε της ιδιαίτερης φύσεως των υπηρεσιών που παρέχουν οι οικιακοί μισθωτοί και των ειδικών περιστάσεων υπό τις οποίες τις παρέχουν (εντός του οικιακού περιβάλλοντος υπό συνθήκες σχέσεως εμπιστοσύνης και ειδικής μέριμνας για το μισθωτό, βλ. και άρθρο 663ΑΚ), η εργασιακή τους σχέση δεν διέπεται από τις ειδικές διατάξεις για το χρόνο εργασίας των μισθωτών, για εργασία κατά τις Κυριακές, αργίες, ημέρες αναπαύσεως, υπερεργασία και υπερωριακή εργασία και επιπλέον δεν ισχύουν γι' αυτούς τα κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων των εκάστοτε ΕΓΣΣΕ, αλλά ο μισθός τους ρυθμίζεται με συμφωνία και σε περίπτωση που δεν συμφωνήθηκε, οφείλεται ο συνηθισμένος μισθός.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δημήτριο Πατινίδη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αντώνιο Αθηναίο, Δημήτριο Μουστάκα, Νικόλαο Τρούσα και Ασπασία Καρέλλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 25 Σεπτεμβρίου 2012, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει μεταξύ:

Των αναιρεσιουσών: 1) Ο. Α. Β., 2) Α. Γ. του Ε., κατοίκων ... οι οποίες δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο.

Του αναιρεσιβλήτου: Φ. Μ. Σ. Μ. Α. Α. Σ., κατοίκου ..., ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Στο σημείο αυτό εμφανίστηκε ο δικηγόρος Μιχαήλ Κόθρης, ο οποίος, αφού έλαβε το λόγο από τον Πρόεδρο, δήλωσε ότι ο αναιρεσίβλητος απεβίωσε στις 21/8/2006 σύμφωνα με την προσκομισθείσα με αριθμό πρωτοκόλλου ... ληξιαρχική πράξη

θανάτου, και την παρούσα δίκη συνεχίζουν οι μοναδικές εξ αδιαθέτου κληρονόμοι αυτού α) Ν. χήρα και β) Ά. Φ. Κ. το γένος, οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον ίδιο ως άνω δικηγόρο και κατέθεσαν προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15/12/2004 αγωγή των ήδη αναιρεσειουσών, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκε η 2311/2005 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου, την αναίρεση της οποίας ζητούν οι αναιρεσειούσες με την από 14/11/2011 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Νικόλαος Τρούσας ανέγνωσε την από 14/9/2012 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσεως. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσιβλήτων ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 576 παρ. 1, 498, 229, 230, 271 επ. και 139 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι, αν κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το πινάκιο δεν εμφανίστηκε ο αναιρεσειών, ο οποίος είχε επισπεύσει τη συζήτηση, ο Άρειος Πάγος, προκειμένου να προχωρήσει στην ερήμην αυτού συζήτηση, οφείλει να εξετάσει αν αυτός είχε εγκύρως επισπεύσει, λαμβάνοντας προς τούτο υπόψη την κατά την παρ. 3 του άρθρου 139 ΚΠολΔ επισημείωση του δικαστικού επιμελητή επάνω στο δικόγραφο που επιδόθηκε (αναιρετήριο ή κλήση), το οποίο πρέπει να προσκομίζεται από τον αναιρεσίβλητο. Εφόσον αυτό δεν προσκομίζεται η συζήτηση είναι απαράδεκτη για όλους (άρθρο 576 παρ. 3 ΚΠολΔ). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά συνεδρίασης οι αναιρεσειούσες δεν εμφανίστηκαν κατά την εκφώνηση της υποθέσεως με τη σειρά της από το πινάκιο. Οι αναιρεσίβλητοι, που νομίμως συνεχίζουν την δίκη, ως καθολικοί διάδοχοι του αρχικού αναιρεσίβλητου Φ. Μ. Σ. Μ. Α. Α. Σ., μετά τη βίαιη διακοπή της λόγω του θανάτου του, προσκομίζουν ακριβές αντίγραφο της αιτήσεως για αναίρεση με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, από τις επισπεύδουσες τη συζήτηση αναιρεσειούσες, όπως προκύπτει από την επ' αυτού από 30-1-2012 επισημείωση του δικαστικού επιμελητή Αθηνών Επομένως, πρέπει να συζητηθεί η υπόθεση σαν να ήταν παρούσες και οι απολιπόμενες αναιρεσειούσες, σύμφωνα με το άρθρο 576 παρ. 1 ΚΠολΔ.

Η προσβαλλόμενη 2311/2005 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, όπως από αυτήν προκύπτει, εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων και δημοσιεύθηκε την 22.11.2005, χωρίς να προκύπτει ότι έχει γίνει επίδοση αυτής. Η υπό κρίση αίτηση αναίρεσεως κατ' αυτής, όπως προκύπτει από το αναιρετήριο, κατατέθηκε στον αρμόδιο γραμματέα την 16-11-2011, πριν δηλαδή περάσουν συνολικά έξι (6) έτη από την επομένη της δημοσιεύσεώς της. Επομένως, εφόσον δεν προκύπτει επίδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, η αίτηση αναίρεσεως έχει ασκηθεί εμπροθέσμως, σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 321, 553 παρ. 1, 518 παρ. 2, 564 παρ. 3 και 144 παρ. 1 του ΚΠολΔ, και είναι παραδεκτή.

Οικιακοί μισθωτοί είναι εκείνοι που με βάση σύμβαση εξαρτημένης εργασίας

παρέχουν στον εργοδότη τους υπηρεσίες που αφορούν κατά κύριο λόγο στις οικιακές του ανάγκες αλλά και στην προσωπική του περιποίηση, ιδίως όταν ο ίδιος αδυνατεί, λόγω ηλικίας ή ασθενείας, να επιμεληθεί του εαυτού του.

Όταν οι εργαζόμενοι αυτοί διαμένουν και διατρέφονται στην οικία του εργοδότη, χαρακτηρίζονται ως οικόσιτοι οικιακοί μισθωτοί.

Λόγω δε της ιδιαίτερης φύσεως των υπηρεσιών που παρέχουν οι οικιακοί μισθωτοί και των ειδικών περιστάσεων υπό τις οποίες τις παρέχουν (εντός του οικιακού περιβάλλοντος υπό συνθήκες σχέσεως εμπιστοσύνης και ειδικής μέριμνας για το μισθωτό, βλ. και άρθρο 663ΑΚ), η εργασιακή τους σχέση δεν διέπεται από τις ειδικές διατάξεις για το χρόνο εργασίας των μισθωτών, για εργασία κατά τις Κυριακές, αργίες, ημέρες αναπαύσεως, υπεργασία και υπερωριακή εργασία και επιπλέον δεν ισχύουν γι' αυτούς τα κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων των εκάστοτε ΕΓΣΣΕ, αλλά ο μισθός τους ρυθμίζεται με συμφωνία και σε περίπτωση που δεν συμφωνήθηκε, οφείλεται ο συνηθισμένος μισθός.

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 του ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, για ευθεία παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμόστηκε, ενώ δεν έπρεπε καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή (ΟΛΑΠ 36/1988, ΑΠ 1218/2007).

Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται αυτός ο λόγος αναίρεσης, αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση (ΑΠ 625/2008). Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την διάταξη αυτή, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ. 3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσεως ιδρύεται όταν στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτιθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνηση του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Δεν υπάρχει όμως ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες (Ολ. ΑΠ 1/1999). Έλλειψη νόμιμης βάσεως, εξάλλου, δεν υπάρχει, όταν πρόκειται για ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και μάλιστα στην ανάλυση, στάθμιση και αξιολόγηση του εξαγόμενου από αυτές πορίσματος, γιατί στην κρίση αυτή το δικαστήριο προβαίνει ανελέγκτως, κατ' άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ, εκτός αν δεν είναι σαφές το αποδεικτικό πόρισμα και για το λόγο αυτό καθίσταται ανέφικτος ο ανααιρετικός έλεγχος (ΑΠ 1206/2008).

Ως ζητήματα δε των οποίων η μη αιτιολόγηση ή η αιτιολόγηση κατά τρόπο αντιφατικό ή ανεπαρκή, στερεί από νόμιμη βάση την απόφαση, νοούνται οι ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη, που τείνουν, δηλαδή, στη θεμελίωση,

κατάλυση ή παρακώλυση του δικαιώματος που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο, όπως είναι και τα αναγκαία, κατά νόμο προς στήριξη της αγωγής ή κάποιας νόμιμης ένστασης περιστατικά, όχι όμως και τα νομικά ή πραγματικά επιχειρήματα που συνέχονται με την ερμηνεία του νόμου ή την αξιολόγηση και στάθμιση των αποδείξεων, για τα οποία ή έλλειψη, η αντιφατικότητα ή η ανεπάρκεια της αιτιολογίας δεν ιδρύει λόγο αναίρεσης (ΑΠ 260/2011, ΑΠ 502/2007). Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα: "Οι ενάγουσες (ήδη αναιρεσιούσες) προσλήφθηκαν από τον εναγόμενο (ήδη αναιρεσίβλητο) την 1/5/1998 η πρώτη και την 1/11/1998 η δεύτερη, δυνάμει των υπό τις ίδιες ως άνω ημερομηνίες εγγράφων συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, για να εργασθούν ως οικιακοί βοηθοί - νοσοκόμες στην οικία του εναγομένου στη Βουλιαγμένη, αντί μηνιαίου μισθού 450.000 δρχ. η κάθε μία (βλ. σχετικές έγγραφες συμβάσεις). Με τις ίδιες ως άνω συμβάσεις εργασίας καθορίσθηκε ότι οι ενάγουσες χαρακτηρίζονται ως οικοσίτο προσωπικό και ότι δεν θα υπάγονταν σε συγκεκριμένα χρονικά όρια για την παροχή της εργασίας τους.

Οι ενάγουσες, οι οποίες εργάζονταν κάθε ημέρα και Κυριακές από 20.30 μ.μ. έως 8.30 π.μ., ήτοι επί 12ωρο κατά την νυχτερινή βάρδια, γιατί υπήρχαν και άλλες δύο οικιακοί βοηθοί νοσοκόμες στην πρωινή βάρδια, διατρεφόντουσαν και διανυκτέρευαν στην οικία του εναγομένου, στο δωμάτιο υπηρεσίας, το οποίο είχε διαμορφωθεί κατάλληλα.....Πρέπει δε να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι ισχυρισμοί των εναγουσών ότι υπέγραψαν τις συμβάσεις τους δύομιση μήνες πριν την απόλυσή τους και συγκεκριμένα τον Μάιο του 2002 μετά από προτροπή του εκπροσώπου του εναγομένου και μάρτυρα ανταποδείξεως στο ακροατήριο Π. Κ., επειδή η κόρη του εναγομένου, η οποία διαμένει μόνιμα στην ..., ή θελε να δει τις έγγραφες συμβάσεις τους και ότι η υπογραφή τους σ' αυτές θα ήταν μια τυπική πράξη. Πάντως, σε κάθε περίπτωση οι ενάγουσες; δεν αρνούνται ότι υπέγραψαν τις συμβάσεις εργασίας τους και ότι οι υπογραφές τους δεν είναι γνήσιες. Τελικά οι ενάγουσες απολύθηκαν από τον εναγόμενο την 5/7/2002. Σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, οι ενάγουσες δεν δικαιούνται να ζητούν το 1/25 του καταβαλλόμενου μισθού τους συν την προσαύξηση του 75% για την εργασία τους κατά τις Κυριακές, για το διάστημα που απασχολήθηκαν στον εναγόμενο, διότι δεν έχουν εφαρμογή σ'αυτές οι διατάξεις που απαγορεύουν την εργασία κατά τις Κυριακές και εξαιρετές ημέρες, εφόσον, όπως αποδείχθηκε, ήταν οικοσίτο προσωπικό του εναγομένου".

Με βάση τις παραδοχές αυτές το Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή με την οποία ζητούσαν να τους επιδικαστούν τα αναφερόμενα σ' αυτή χρηματικά ποσά για εργασία τους κατά τις Κυριακές των αναφερομένων χρονικών διαστημάτων, δίχως να τους χορηγηθεί εβδομαδιαία ανάπαυση σε άλλη ημέρα.

Έτσι που έκρινε το Δικαστήριο δεν παραβίασε δια της μη εφαρμογής τους τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 281, 648 επ. ΑΚ, το Β.Δ. [748/1966](#) σε συνδ. προς την 8900/46 ΚΥΑ των Υπουργ. Οικον. και Εργασίας, οι οποίες, άλλωστε, δεν ήταν εν προκειμένω εφαρμοστέες, διέλαβε δε στην απόφασή του επαρκείς, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς το είδος και τις συνθήκες υπό τις οποίες παρείχαν τις υπηρεσίες τους οι αναιρεσιούσες- ενάγουσες και εντεύθεν τον χαρακτηρισμό της συμβάσεως εργασίας τους, ως συμβάσεως οικοσίτων μισθωτών.

Ειδικότερα, οι παραδοχές της αποφάσεως ότι οι αναιρεσιούσες προσελήφθησαν ως οικιακοί βοηθοί - νοσοκόμες στην οικία του αναιρεσίβλητου (εναγομένου), ότι εργάζονταν κάθε ημέρα και Κυριακές από 20.30 μ.μ. έως 8.30 π.μ., ήτοι κατά την νυχτερινή βάρδια, γιατί υπήρχαν και άλλες δύο οικιακοί βοηθοί νοσοκόμες στην πρωινή βάρδια, ότι διετρέφοντο και διανυκτέρευαν στην οικία του (εναγομένου), στο δωμάτιο υπηρεσίας, το οποίο είχε διαμορφωθεί κατάλληλα και ότι κατά τις σχετικές συμβάσεις εργασίας τους, ως οικόσιτο προσωπικό, δεν θα υπήγοντο σε συγκεκριμένα χρονικά όρια για την παροχή της εργασίας, τους αποτελούν πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογία και στηρίζουν με επάρκεια το αποδεικτικό πόρισμα σχετικά με την ιδιότητά τους ως οικόσιτων μισθωτών.

Επομένως, είναι αβάσιμοι οι περί του αντιθέτου πρώτος και τρίτος λόγοι αναιρέσεως από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ.

Ο λόγος αναιρέσεως, που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 12 του Κ.Πολ.Δ., ιδρύεται, αν παραβιάστηκαν οι ορισμοί του νόμου, που καθιερώνουν κατ' εξαίρεση ορισμένη αποδεικτική δύναμη των αποδεικτικών μέσων. Όταν τα αποδεικτικά αυτά μέσα εκτιμώνται ελεύθερα από το δικαστήριο κατά τον κανόνα που θέτει το άρθρο 340 του Κ.Πολ.Δ., δεν ελέγχεται αναιρετικά τέτοια εκτίμηση (άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ) και δεν ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, κατά το σχετικό μέρος του, με τον οποίο οι αναιρεσιούσες αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση την αιτίαση ότι υπέπεσε στην πλημμέλεια του αριθ. 12 του αρθρ. 559 του Κ.Πολ.Δ., για το λόγο ότι προσέδωσε στις έγγραφες συμβάσεις προσλήψεως τους αποδεικτική δύναμη μεγαλύτερη από όση έπρεπε, παρά την αμφισβήτηση από αυτές της εγκυρότητάς τους. Από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ. 14 ΚΠολΔ, κατά την οποία επιτρέπεται αναίρεση, αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο, προκύπτει, ότι ο προβλεπόμενος με αυτή αναιρετικός λόγος αναφέρεται μόνο στις δικονομικές ακυρότητας, εκείνες δηλαδή που ανάγονται στη διαδικασία και είναι συνέπεια εφαρμογής δικονομικών διατάξεων (ΑΠ 1406/2006).

Επομένως ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, από το άρθρ. 559 παρ.14 ΚΠολΔ με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν κήρυξε το απαράδεκτο των "επικαλουμένων και προσκομιζόμενων από τον αντίδικο συμβάσεων πρόσληψης τους και καταχρηστικότητα της επίκλησής τους κλπ" είναι απαράδεκτος. Κατά τα λοιπά ο ίδιος λόγος αναιρέσεως (πρώτος) με τον οποίο υπό την επίκληση του άρθρου 559 αρ. 8 και 11 ΚΠολΔ αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι αιτιάσεις ότι χαρακτήρισε εσφαλμένα την εργασιακή σύμβαση των αναιρεσιούσων ως τοιαύτη οικιακών μισθωτών, ότι δέχθηκε τις έγγραφες συμβάσεις πρόσληψής τους που γράφουν οικόσιτο προσωπικό αν και ζήτησαν να μη ληφθούν υπόψη ως άκυρες και καταχρηστικές, ότι οι συμβάσεις αυτές δεν φέρουν χρονολογία σύνταξης ούτε υπογραφή του συντάκτη τους ή του αναιρεσίβλητου και δεν έχουν αποδεικτική αξία, ότι ο Π. Κ., εκπρόσωπος του αναιρεσίβλητου υφάρπαξε την υπογραφή τους στις συμβάσεις αυτές προς καταστρατήγηση των προστατευτικών για μη οικόσιτο προσωπικό διατάξεων, αφού με τη ρήτρα οικόσιτο καλύπτεται η απασχόλησή τους τις ημέρες των Κυριακών, ότι οι αναγραφόμενες ημερομηνίες δεν είναι ορθές και τις αμφισβήτησαν με τις προτάσεις μας, είναι απαράδεκτος, για το λόγο ότι επιχειρείται με αυτόν να ελεγχθεί η περί πραγμάτων ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου σε σχέση με το θέμα του χαρακτηρισμού της συμβάσεως των αναιρεσιούσων ως συμβάσεως

μη οικόσιτων μισθωτών, την οποία απέκρουσε το Δικαστήριο. Τέλος, ο ίδιος λόγος, με τον οποίο αποδίδεται στο Δικαστήριο και η εκ του άρθρου 559 αρ. 15 ΚΠολΔ πλημμέλεια, σύμφωνα με την οποία αναίρεση επιτρέπεται "αν παρά το νόμο ανακλήθηκε οριστική απόφαση" είναι απαράδεκτος, διότι ουδαμού στο αναιρετήριο γίνεται λόγος για περίπτωση ανάκλησης οριστικής απόφασης. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσεως, από το άρθρο 559 αρ. 11 ΚΠολΔ ψέγεται το Δικαστήριο της ουσίας ότι δεν έλαβε υπόψη την έμμεση κατά το άρθρο 261 ΚΠολΔ. ομολογία του αναιρεσίβλητου - εναγομένου που αναφέρεται στο ουσιώδες περιστατικό των συνθηκών απασχόλησης των εναγουσών. Ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος διότι δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο ο τρόπος ασκήσεως της διακριτικής ευχέρειας κατά τον άρθρο 261 ΚΠολΔ από το Δικαστήριο της ουσίας, δηλαδή της ευχέρειας να συναγάγει ομολογία ή άρνηση του συγκεκριμένου ισχυρισμού, διότι αφορά στην εκτίμηση πραγμάτων. Ο ίδιος λόγος υπό τις ειδικότερες αιτιάσεις ότι δεν καθίσταται αδιαστάκτως βέβαιο αν το δικαστήριο α) έλαβε υπόψη ή αν συνεκτίμησε τα αποδεικτικά μέσα που οι αναιρεσειούσες επικαλέστηκαν και προσκόμισαν, ήτοι τα έγγραφα και β) ότι δεν έλαβε υπόψη τους ισχυρισμούς τους που ασκούν επιρροή στην έκβαση της δίκης, είναι αόριστος, διότι δεν προσδιορίζονται τα έγγραφα αυτά και το αποδεικτικό τους περιεχόμενο και δεν μνημονεύονται οι ισχυρισμοί που προτάθηκαν και δεν λήφθηκαν υπόψη και είχαν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και ως εκ τούτου αποτελούσαν "πράγματα" κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 8 ΚΠολΔ.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσεως, όταν το δικαστήριο της ουσίας παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Ως "πράγματα" νοούνται οι νόμιμοι, παραδεκτοί, ορισμένοι και λυσιτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων που τείνουν στη θεμελίωση, αγωγής ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης, καθώς και οι κύριοι και πρόσθετοι λόγοι εφέσεως που αφορούν σε αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς, όχι δε και οι μη νόμιμοι, απαράδεκτοι, αόριστοι και αλυσιτελείς ισχυρισμοί, οι οποίοι δεν ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης και το δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει σ' αυτούς (Ολ. ΑΠ 14/2004). Στην προκείμενη περίπτωση, με τον τέταρτο λόγο αναίρεσεως οι αναιρεσειούσες, υπό την επίκληση του άρθρου 559 αρ. 8 ΚΠολΔ, καταλογίζει στο Δικαστήριο της ουσίας την πλημμέλεια, ότι έλαβε υπόψη ως ημεροχρονολογίες πρόσληψής τους την 1-5-1998 και 1-11-1998, αντιστοίχως, τις αναγραφόμενες στις σχετικές συμβάσεις πρόσληψής τους, παρά τον αντίθετο ισχυρισμό του αναιρεσίβλητου, που περιέχεται στις προτάσεις του, σύμφωνα με τον οποίο προσελήφθησαν την 4-5-1998 και 1-1-1999, αντιστοίχως.

Ο λόγος αυτός αναίρεσεως, είναι, προεχόντως, απαράδεκτος διότι οι ημερομηνίες αυτές δεν επιδρούν στο διατακτικό της πληττόμενης απόφασης και ως ισχυρισμοί δεν αποτελούν πράγματα κατά την έννοια της άνω διάταξης, αφού το Εφετείο απέρριψε την αγωγή με την παραδοχή ότι η σύμβαση εργασίας των αναιρεσειουσών ήταν σύμβαση οικόσιτων μισθωτών και ως εκ τούτου, ανεξάρτητα από την ημερομηνία πρόσληψής τους, δεν εδικαιούντο αμοιβής για εργασία κατά Κυριακές.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14-11-2011 αίτηση των 1) Ο. Α. Β. και 2) Α. Ε. Γ. για αναίρεση της 2311/2005 τελεσίδικης αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Καταδικάζει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσίβλητων, τα οποία ορίζει σε χίλια οκτακόσια (1.800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 13 Νοεμβρίου 2012.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 23 Απριλίου 2013.